

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 538/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Marekom Belkom, LL.M., advokátom, Fraňa Kráľa 1504, Čadca, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 9Co/1017/2015 zo 4. mája 2017 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo/198/2018 z 29. apríla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. októbra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označených v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie, žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v právnom postavení žalovaného v 5. rade v spore o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. V priebehu konania pred súdom prvej inštancie podal vzájomnú žalobu proti žalobcom, ktorou žiadal súd o určenie, že predmetné kúpne zmluvy, na základe ktorých nadobudli žalobcovia sporné nehnuteľnosti do svojho vlastníctva, sú neplatné.

3. Okresný súd Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 5C/167/2010 z 1. júna 2015 v rozsahu I. až IV. výroku určil, že jednotliví žalobcovia sú vlastníckmi vo výrokoch špecifikovaných pozemkov. Vzájomnú žalobu sťažovateľa zamietol.

4. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 9Co/1017/2015 rozhodol aj o odvolaní sťažovateľa tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

5. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorým uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Dovolanie odôvodnil tiež nesprávnym právnym posúdením veci, pričom jeho prípustnosť vyvodil z § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodol o odmietnutí dovolania podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Sťažovateľ zvyrazňuje jeden z princípov riadneho a spravodlivého procesu vylučujúceho ľubovôľu pri rozhodovaní, ktorým je povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. V sťažnostnej argumentácii preto dominuje kritika napadnutých rozhodnutí z dôvodu ich arbitrárnosti.

7. Krajskému súdu vytýka (I) nereagovanie ústavne konformným spôsobom na jeho skutkovú a právnu argumentáciu uplatňovanú v odvolaní, (II) strohé a arbitrárne odôvodnenie, opomínajúc dôvody nevykonania navrhovaných dôkazov (výsluch starostu obce, notárky), ktoré podľa názoru sťažovateľa predstavujú zásadnú námietku s potenciálom ovplyvniť konečný verdikt súdu, ak by boli vyhodnotené ako dôvodné, (III) nedostatočné odôvodnenie procesu dokazovania so zreteľom na riadne nepreukázanie alebo vyvrátenie dobromyseľnosti žalobcov pri vydržaní a na nesprávne ustálený okruh účastníkov konania.

8. Najvyššiemu súdu vytýka arbitrárnosť jeho záverov v dvoch rovinách. Prvá rovina sa dotýka právneho posúdenia veci súdmi. K ustáleniu právneho posúdenia veci sťažovateľ uvádza, že súdy nevzali do úvahy okolnosti prezentované sťažovateľom počas celého konania pri konštatovaní splnenia podmienok vydržania. Polemizujú so závermi najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolania, akcentuje, že vo svojom dovolaní vymedzil nesprávne právne posúdenie veci v otázke vydržania s odkazom na § 134 Zb. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a odkazom na posudzovanie oprávnenosti držby s odkazom na § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uvedené podporil konkrétnym opisom okolností danej veci, ale aj poukazom na rozhodnutia súdov. Odklon odvolacieho súdu spočíval v tom, že odvolací súd len popisným spôsobom zdôvodnil vydržanie, ale nesústredil sa v danej veci na podmienky skúmania oprávnenosti držby. Sťažovateľ v dovolaní poukázal na viaceré rozhodnutia dovolacích súdov, ktoré sa zaoberali otázkou vydržania, aj napriek tomu dovolací súd „*výsostne arbitrárne*“ uviedol, že mal uviesť konkrétnu právnu otázku a ako ju riešil odvolací súd. Dovolací súd bez toho, aby sa argumentačne vysporiadal s námietkami sťažovateľa v dovolaní, odmietol dovolanie ako neprípustné. Ďalšia rovina arbitrárnosti sa týka namietaných vád zmätočnosti. Sťažovateľ namieta právny záver najvyššieho súdu, podľa ktorého dovolacia námietka nesprávneho hodnotenia dôkazov súdom nezakladá prípustnosť dovolania. Sťažovateľ poukazuje aj na nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia týkajúceho sa zmeny žaloby, ktoré nemalo oporu v zistenom skutkovom stave a zákone (Občiansky súdny poriadok, Civilný súdny poriadok).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu a uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania z dôvodu neprípustnosti v dôsledku arbitrárnosti pri skúmaní a posudzovaní jednotlivých základných podmienok pri nadobúdaní titulu vydržania a oprávnenosti držby.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces napadnutým rozsudkom krajského súdu:

10. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04).

11. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05). Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

12. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie, ktoré odôvodnil poukazom na § 420 písm. f) a podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa preskúmal a rozhodol tak, že jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP ako procesne neprístupné.

13. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavným súdom v situácii, keď využil právny prostriedok ochrany svojich základných práv v rozsahu, ktorý mu zákon účinne poskytoval, teda podaním dovolania [vrátane dovolacieho dôvodu podľa § 460 písm. f) CSP], o ktorom najvyšší rozhodol, by bolo porušením princípu subsidiarity ako kompetenčného princípu vymedzujúceho vzťah medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. I. ÚS 728/2016).

14. Ústavný súd zdôrazňuje, že právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa označeným v bode 1 tohto uznesenia predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na princíp subsidiarity v čl. 127 ústavy. Preto pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a skutočnosť, že sťažovateľ túto možnosť využil, zakladá dôvod aj na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu nedostatku právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces uznesením najvyššieho súdu:

15. K namietanému porušeniu označených základných práv uznesením najvyššieho súdu malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že najvyšší súd odmietol sťažovateľovi poskytnúť ochranu v rámci dovolacieho konania, keď dovolanie smerujúce proti napadnutému rozsudku krajského súdu arbitrárne odmietol ako neprípustné.

16. Arbitrárnosť môže mať v súdnych rozhodnutiach rôznu podobu. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu o arbitrárne rozhodnutie ide najmä vtedy, ak je svojvoľné. Môže ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové základy. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05). V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012). Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (I. ÚS 115/2020).

17. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane pripomína (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 159/08, IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 365/2017, II. ÚS 525/2021), že otázku, kedy je prípustné dovolanie, rieši zákon, t. j. ide o otázku zákonnosti, a preto posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa. To platí o to viac, že ústavný súd akceptuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Samozrejme, to sa netýka ústavnej neudržateľnosti výkladu ustanovení o prípustnosti dovolania najvyšším súdom, v takom prípade musí ústavný súd zasiahnuť (IV. ÚS 409/2020).

18. Vychádzajúc z uvedených východísk, úloha ústavného súdu sa vo veci sťažovateľa obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočným, nie arbitrárnym, ale ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj záver o odmietnutí dovolania, a teda či účinky jeho dovolacej právomoci boli zlučiteľné s právom strany na prístup k súdu a súčasne či zo strany najvyššieho súdu došlo k splneniu požiadaviek kladených na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a to so zreteľom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého uznesenia. V opačnom prípade by totiž ústavný súd nahrádzal právomoc najvyššieho súdu, čo s odkazom na jeho ústavné postavenie zjavne nie je jeho úlohou.

19. Z pripojených príloh k ústavnej sťažnosti vyplýva, že vzhľadom na duplicitný zápis v katastri nehnuteľnosti (k tým istým nehnuteľnostiam boli evidovaní ako vlastníci žalobcovia, sčasti aj žalovaní, pozn.) okresný súd na základe rozsiahleho a precízneho dokazovania posudzoval ako predbežnú otázku sporné prevody nehnuteľností, ktoré boli realizované v roku 1996 medzi obcou [REDAKOVANÉ] a medzi žalobcami. Okresný súd ustálil, že nedošlo k právne perfektnému schváleniu prevodov nehnuteľností z obce na žalobcov pre chýbajúce právne perfektné schválenie týchto právnych úkonov Obecným zastupiteľstvom [REDAKOVANÉ] podľa § 9 ods. 2 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení zákona č. 147/1995 Z. z. účinného od 20. júla 1995, čo ich činí absolútne neplatnými. Z uvedeného dôvodu sa však okresný súd ďalej zaoberal, či k nadobudnutiu vlastníckeho práva žalobcov došlo vydržaním podľa § 134 Občianskeho zákonníka a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že vzhľadom na začiatok a koniec plynutia vydržacej doby neboli žalobcovia nikým v ich dobromyseľnej držbe rušení, a tak právny titul nadobudnutia ich vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam predstavuje ich vydržanie.

20. Práve takéto právne závery súdov týkajúce sa oprávnenej držby, dobromyseľnosti žalobcov a samotných podmienok vydržania tvorili podstatu procesnej obrany sťažovateľa vrátane jeho dovolacej a sťažnostnej argumentácie. Jeho nosná námietka predstavuje výčitku, že súdy nevzali do úvahy okolnosti, ktoré počas celého konania predkladal, predovšetkým tie, ktoré sa týkajú splnenia podmienok vydržania. Sťažovateľ oponuje právnym záverom najvyššieho súdu v tom, že ním podané dovolanie pre nesprávne právne posúdenie nezodpovedá požiadavkám z hľadiska vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP (bod 31 napadnutého uznesenia), a v tom, že nebol preukázaný nesprávny postup konajúcich súdov v zmysle § 420 písm. f) CSP (bod 23 napadnutého uznesenia).

21. Vzhľadom na to, že v kontexte ústavnej sťažnosti pálčivo rezonuje otázka nesprávneho právneho posúdenia veci, ústavný súd sa touto otázkou bude zaoberať prioritne. K nedostatočnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu podľa § 432 CSP ústavný súd prezentuje svoj názor, v zmysle ktorého povinnosť dovolateľa vymedziť a konkretizovať prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP treba vnímať ako jeho povinnosť predostrieť vlastnú argumentáciu v prospech prípustnosti dovolania, a tak napomôcť preskúmaniu rozhodnutia dovolacím súdom. Dovolací súd však nie je vymedzením prípustnosti viazaný a skúma ju aj sám (I. ÚS 51/2020). Namietaná právna otázka môže vyplývať aj z textu dovolania a nemusí byť formálne vymedzená v jeho konkrétnej časti. Dovolací súd sa má pokúsiť autenticky porozumieť dovolateľovi – jeho textu ako celku, ale na druhej strane nedotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky (I. ÚS 336/2019).

22. Z obsahu dovolania vyplýva, že sťažovateľ v nej explicitne neuvádza formálne vymedzenú právnu otázku v určitej konkrétnej časti. Vymedzenie nesprávneho právneho posúdenia veci je „rozptýlené“ v samotnom texte dovolania. Ústavný súd s osobitým zreteľom na preferovanie materiálnej ochrany práv sťažovateľa konštatuje [pretože hodnotenie, či sťažovateľom podané dovolanie je prípustné a zároveň dôvodné, predstavuje zásah do rozhodovacej autonómie dovolacieho súdu v otázke posudzovania prípustnosti a dôvodnosti dovolania (m. m. IV. ÚS 372/2020, IV. ÚS 197/2021), pozn.], že už uvedená skutočnosť by sama osebe nemusela predstavovať dôvod na odmietnutie dovolania. Ústavný súd však musí prisvedčiť právnym názorom

najvyššieho súdu, že v dovolaní nie je dostatočne vysvetlené, v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia veci. Sťažovateľ síce načrtol, v čom právne posúdenie veci považuje za nesprávne, avšak „len“ s predložením vlastnej verzie skutkového stavu, ktorú považoval za dôležitú pre rozhodnutie vo veci samej (prebiehajúce dedičské konanie, využívanie predmetnej nehnuteľnosti na poľnohospodárske účely, uchopenie sa držby na základe absolútne neplatných právnych úkonov a pod. pozn.), čím chcel dokázať, že k pokojnej a nerušenej držbe predmetných nehnuteľností žalobcami nedošlo. Týmto vymedzením však sťažovateľ nesmeruje proti právnenému posúdeniu veci, ale proti skutkovým zisteniam. Práve z uvedených dôvodov možno konštatovať, že najvyšší súd sa ústavne udržateľným spôsobom vysporiadal s dovolacím dôvodom nesprávneho právneho posúdenia a dostatočne odôvodnil svoj záver o neprípustnosti dovolania v tejto časti napadnutého uznesenia (bod 31).

23. Ústavný súd dodáva, že nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (*J. Bajánková, K. Gešková, S. Mesiarkinová in Števcík, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 1407 – 1410*). V predmetnom konaní však o tento prípad nešlo. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom rozsudkov prvostupňového a odvolacieho súdu a nad rámec konštatuje, že právne posúdenie veci, teda právny záver o tom, že žalobcovia majú nárok na žalované nehnuteľnosti (aj napriek absolútnej neplatnosti právnych úkonov v dôsledku chýbajúceho právne perfektného schválenia prevodu vlastníctva nehnuteľností, pozn.), a že ich možno považovať za dobromyseľných držiteľov, je riadne odôvodnený, nevykazuje znaky arbitrárnosti ani podstatného omylu súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. K námietke sťažovateľa, že súdy nevzali do úvahy jeho tvrdenia týkajúce sa podmienok vydržania, ústavný súd poukazuje na body 38 a 39 napadnutého rozsudku krajského súdu, z ktorého vyplýva, že sa ním predloženými listinnými dôkazmi a návrhmi na zopakovanie dokazovania súd zaoberal.

24. K námietkam sťažovateľa smerujúcim proti arbitrárnemu záveru o neprípustnosti dovolania v časti namietajúcej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sa po objasnení relevantných znakov charakterizujúcich procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP v podstatnom postupne zaoberal sťažovateľom vznesenými námietkami a dôvody, pre ktoré odmietol dovolanie, v predmetnej časti v podstatnom primerane a zrozumiteľne vysvetlil (body 18 až 23 napadnutého uznesenia). Odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nevykazuje žiadne znaky či už arbitrárneho alebo formalistického prístupu k hodnoteniu podmienok dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, o to viac, keď už rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu dávajú sťažovateľovi jasné a zreteľné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých boli žalobcovia v spore úspešní a vzájomný návrh sťažovateľa bol zamietnutý.

25. Na základe už uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil žiadnu možnosť porušenia základných práv alebo slobôd, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. Uvádza, že závery najvyššieho súdu nie je možné označiť za zjavne svojvoľné alebo nelogické či z iného dôvodu za ústavne neudržateľné. Iba v takomto extrémnom

prípade by totiž mohol ústavný súd zasiahnuť do výsostnej právomoci najvyššieho súdu týkajúcej sa posudzovania prípustnosti podaného dovolania.

26. Na základe uvedeného preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavom súde.

27. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. októbra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu